

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

-

III. ÚS 547/2011-16

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. decembra 2011 predbežne prerokoval sťažnosť RNDr. Š. R., B., zastúpeného advokátom JUDr. Ing. I. B., Advokátska kancelária, B., vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3 Co 196/2011 z 25. augusta 2011 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť RNDr. Š. R. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 19. októbra 2011 doručená sťažnosť RNDr. Š. R., B. (ďalej len „sťažovateľ“), vo veci namietaného porušenia jeho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Krajského súdu v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 3 Co 196/2011 z 25. augusta 2011.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol, že „podal dňa 5. 11. 2004 na Okresnom súde Bratislava IV návrh na vyporiadanie bezpodielového spoluvlastníctva manželov po rozvode. Okresný súd Bratislava IV rozsudkom č. 8C 391/2004-128 zo dňa 4. 3. 2009 rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva tak, že hnutelné veci vyporiadal v súlade so súhlasnými návrhmi účastníkov a odporkyňu zaviazal zaplatiť navrhovateľovi na vyrovnanie podielov sumu 52 548 €, ktorú ustálil ako polovicu hodnoty členského podielu viažuceho sa k bytu. Pri určení hodnoty členského podielu okresný súd vychádzal zo záverov znaleckého posudku č. 43/2007 vypracovaného Ing. I. C. zo dňa 5. 11. 2007.

Na základe odvolania odporkyne Krajský súd v Bratislave uznesením č. 6Co 329/09-161 zo dňa 17. 12. 2009 prvostupňový rozsudok zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie. Odvolací súd totiž dospel k záveru, že vzhľadom na pomerne dlhý časový odstup medzi vypracovaním znaleckého posudku a rozhodnutím prvostupňového súdu, hodnota členského podielu stanovená znaleckým posudkom v čase rozhodovania súdu už nebola aktuálna.

Po vrátení veci na Okresný súd Bratislava IV došlo k opätovnému vypracovaniu znaleckého posudku Ing. I. C. (posudok č. 32/2010 zo dňa 19. 9. 2010). Znalec bol následne vypočutý aj na pojednávaní konanom dňa 8. 2. 2011. Prvostupňový súd sa stotožnil so záverom znalca ohľadne hodnoty členského podielu v bytovom družstve. Následne rozsudkom č. 8C 391/2004-257 zo dňa 8. 2. 2011 rozhodol o vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov, pričom odporkyňu zaviazal, aby navrhovateľovi (sťažovateľovi) vyplatila na vyrovnanie podielov sumu 42 755,- €.

Proti uvedenému rozsudku podala odporkyňa odvolanie, v ktorom namietala, že hodnota členského podielu nebola určená správne, nakoľko súd vychádzal zo stanovenia všeobecnej hodnoty bytu (ako nehnuteľnosti), pričom, podľa názoru odporkyne, táto je výrazne vyššia než cena, ktorú by bolo možné dosiahnuť za prevod členského podielu. Ďalej odporkyňa namietala neúplné zistenie skutkového stavu, ku ktorému malo dôjsť nevykonaním výsluchov navrhovaných svedkov o údajných pôžičkách, ktoré si mala odporkyňa zobrať ešte za trvania manželstva od dcér účastníkov. Napokon prvostupňovému súdu vytkla aj to, že sa nezaoberal otázkou, kto z bývalých manželov sa viac zaslúžil o udržanie spoločných vecí a kto sa vo väčšej miere staral o rodinu, či chod spoločnej domácnosti.

Krajský súd v Bratislave následne uznesením č. 3 Co 196/2011-269 zo dňa 25. 8. 2011 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Pokiaľ ide o určenie hodnoty členského podielu, navrhol prvostupňovému súdu, aby sa pokúsil túto hodnotu zistiť náhradnou metodikou, napr. dopytom na bytové družstvo, pričom ale zároveň pripustil, že pokiaľ sa mu ani týmto spôsobom nepodarí zistiť potrebné informácie, bude musieť vychádzať zo znaleckého posudku Ing. C. Ďalej odvolací súd uviedol, že bude potrebné v konaní zamerať pozornosť aj na zistenie, či nie sú dané podmienky pre stanovenie iného než rovnakého pomeru podielov účastníkov pri vyporiadaní. Predmetné uznesenie Krajského súdu v Bratislave nadobudlo právoplatnosť dňa 16.9.2011.“.

Sťažovateľ ďalej v sťažnosti tvrdí, že „Krajský súd vydaním napadnutého uznesenia, podľa nášho názoru, dopustil viacerých pochybení, a to najmä tým, že

- rozhodol o zrušení prvostupňového rozsudku hoci na to nebol žiadny z taxatívne stanovených zákonných dôvodov podľa § 221 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok,

- posúdil skutkový stav rozdielne ako súd prvého stupňa bez toho, aby dokazovanie sám zopakoval alebo doplnil a umožnil pritom sťažovateľovi realizáciu jeho procesných práv,

- prihliadol na skutkové tvrdenie odporkyne uplatnené prvýkrát až v odvolacom konaní bez tohto, aby bol na to daný dôvod podľa § 205a OSP,

- svoje rozhodnutie riadne neodôvodnil, pričom sa naviac vôbec nevysporiadal s argumentáciou uvádzanou sťažovateľom v jeho vyjadrení k odvolaniu.“.

Z uvedených údajných pochybení sťažovateľ vo svojej sťažnosti vyvodzuje porušenie označených práv napadnutým uznesením krajského súdu. Sťažovateľ považuje napadnuté uznesenie krajského súdu za „natol'ko nedostatočne odôvodnené, že je nutné ho považovať za nepreskúmateľné. Krajský súd v ňom nevysvetlil na základe akých skutočností sa rozhodol prvostupňový rozsudok zrušiť, v čom (ak vôbec) videl nesprávne právne posúdenie veci, prečo neakceptoval skutkový stav tak ako bol zistený súdom prvého stupňa, no pritom dokazovanie sám nezopakoval ani nedoplnil, ani na základe čoho sa zaoberal novými skutočnosťami uvedenými odporkyňou až v odvolacom konaní a zaviazal

prvostupňový súd na ich dodatočné preskúmanie. Závbery, ku ktorým krajský súd vo svojom rozhodovaní dospel, sú tak, podľa nášho názoru, zjavne neodôvodnené a arbitrárne. Navyše sa odvolací súd vôbec nevysporiadal s podrobnou argumentáciou sťažovateľa obsiahnutou v písomnom vyjadrení k odvolaniu odporkyne zo dňa 4. 5. 2011. Naopak, v odôvodnení len jedinou vetou uviedol, že navrhovateľ žiadal prvostupňový rozsudok potvrdiť. “.

Sťažovateľ v závere sťažnosti žiadal, aby ústavný súd po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie takto rozhodol:

„1. Základné práva sťažovateľa RNDr. Š. R. podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Krajského súdu v Bratislave č. 3 Co 196/2011-269 z 25. 8. 2011 porušené boli.

2. Ústavný súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Bratislave č. 3 Co 196/2011-269 z 25. 8. 2011 zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

3. Sťažovateľovi RNDr. Š. R. priznáva náhradu trov právneho zastúpenia v sume 314,18 € (slovom tristoštrnásť eur a osemnásť centov), ktorú je Krajský súd v Bratislave povinný vyplatiť na účet jeho právneho zástupcu JUDr. Ing. I. B. do jedného mesiaca od právoplatnosti tohto nálezu. “

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch...

Formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhadu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru. Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (obdobne napr. II. ÚS 71/97, IV. ÚS 195/07, III. ÚS 24/2010).

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti sťažovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

Podstatou sťažnosti je nespokojnosť sťažovateľa s napadnutým uznesením krajského súdu sp. zn. 3 Co 196/2011 z 25. augusta 2011, ktorým zrušil rozsudok Okresného súdu Bratislava IV (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 8 C 391/2004 z 8. februára 2011. Sťažovateľ v ňom vidí porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

Podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie sťažnosti pre jej zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným rozhodnutím alebo iným zásahom orgánu štátu do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej, ako aj nezistenie žiadnej možnosti porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol

posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (obdobne napr. III. ÚS 263/03, II. ÚS 98/06, III. ÚS 300/06).

Ústavný súd považuje za potrebné tiež pripomenúť, že nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inštanciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02, III. ÚS 151/05, III. ÚS 344/06).

Úloha ústavného súdu sa vymedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutie všeobecného súdu v prípade, ak v konaní, ktoré mu predchádzalo, alebo samotným rozhodnutím došlo k porušeniu základného práva alebo slobody. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť teda predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvodené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (mutatis mutandis I. ÚS 13/00).

V kontexte argumentácie sťažovateľa proti napadnutému uzneseniu krajského súdu je podľa názoru ústavného súdu významná aj tá skutočnosť, že krajský súd zrušil rozsudok okresného súdu a vrátil vec na ďalšie konanie a rozhodnutie vo veci, čo bez akýchkoľvek pochybností znamená, že napadnutým rozhodnutím sa konanie neskončilo. V danom prípade nejde o konečné rozhodnutie, ktorého dôsledkom by bolo právoplatné skončenie veci, prípadne zastavenie súdneho konania, čo však nevylučuje možnosť vyslovenia namietaného porušenia označených práv sťažovateľa (pozri II. ÚS 387/2010).

Sťažovateľ odôvodňoval porušenie označených práv napadnutým rozhodnutím tým, že *odvolací súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa bez toho, aby*

sám vykonal dokazovanie, resp. dokazovanie v potrebnom rozsahu opakovol a umožnil sťažovateľovi realizáciu jeho procesných práv. Navyše, závery uvádzané v namietanom rozhodnutí sú podľa sťažovateľa neodôvodnené a arbitrárne. Sťažovateľ ďalej namieta, že odvolací súd zrušil prvostupňové rozhodnutie bez toho, aby bol daný niektorý z dôvodov taxatívne uvedených v § 221 ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej aj „OSP“). Arbitrárnosť namietaného rozhodnutia vidí sťažovateľ aj v jeho nedostatočnom a nepreskúmateľnom odôvodnení.

1. S námietskou sťažovateľa, že krajský súd dospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa bez toho, aby sám vykonal dokazovanie, resp. dokazovanie v potrebnom rozsahu opakovol a umožnil sťažovateľovi realizáciu jeho procesných práv, sa ústavný súd nestotožňuje, pretože hlavným dôvodom zrušenia rozsudku súdu prvého stupňa bola predovšetkým skutočnosť uvedená v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu, že „súd prvého stupňa nevenoval dostatočnú pozornosť tomu, ako sa každý z účastníkov konania staral o rodinu a nato, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí“. Inými slovami, krajský súd vytýkal okresnému súdu nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý mohol mať vplyv na rozhodnutie vo veci samej. Zistenie skutkového stavu v tomto smere podľa názoru krajského súdu vyjadreného v odôvodnení napadnutého uznesenia krajského súdu mohlo mať vplyv na určenie iného než rovnakého pomeru podielov pri vyporiadaní bezpodielového spoluvlastníctva manželov (ďalej len „BSM“). Krajský súd pritom vychádzal z tvrdení žalovanej, ktorá navrhovala dokazovanie týkajúce sa pôžičiek poskytnutých od dcér. Sám sťažovateľ vo vyjadrení k odvolaniu zo 4. mája 2011, ktorého kópiu si ústavný súd vyžiadal od okresného súdu, pripustil, že „údajná pôžička, spomenula ju prvýkrát až po viac ako šiestich rokoch trvania sporu na poslednom pojednávaní a jediným dôkazom o jej existencii mali byť výpovede dcér účastníkov“. Z uvedeného vyplýva, že žalovaná navrhovala vykonanie dokazovania ešte na súde prvého stupňa, čo sa týka skutočností, z ktorých mohla vyplývať odôvodnenosť určenia iného než rovnakého pomeru podielov pri vyporiadaní BSM. V súvislosti s potrebou vykonať dokazovanie v tomto smere krajský súd v odôvodnení napadnutého uznesenia uviedol, že „bude treba zamerať pozornosť na zistenie skutočností uvedených v druhej a tretej vete § 150 Obč. zák.“.

Podľa predmetného ustanovenia § 150 Občianskeho zákonníka pri vypořádání sa vychádza z toho, že podiely oboch manželov sú rovnaké. Každý z manželov je oprávnený požadovať, aby sa mu uhradilo, čo zo svojho vynaložil na spoločný majetok, a je povinný nahradiť, čo sa zo spoločného majetku vynaložilo na jeho ostatný majetok. Ďalej sa prihliadne predovšetkým na potreby maloletých detí, na to, ako sa každý z manželov staral o rodinu, a na to, ako sa zaslúžil o nadobudnutie a udržanie spoločných vecí. Pri určení miery pričinenia treba vziať tiež zreteľ na starostlivosť o deti a na obstarávanie spoločnej domácnosti.

Podľa názoru ústavného súdu krajský súd v napadnutom uznesení nedospel k odlišným skutkovým zisteniam ako súd prvého stupňa, tak ako tvrdil sťažovateľ, ale konštatoval nedostatočne zistený skutkový stav v súvislosti s navrhnutým dokazovaním, ktoré okresný súd nevykonal, pričom podľa názoru krajského súdu nevykonanie dokazovania v tomto smere mohlo mať vplyv na správnosť rozhodnutia okresného súdu. Krajský súd, ako to vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia, zrušil rozsudok súdu prvého stupňa podľa § 221 ods. 1 písm.) h OSP. Podľa uvedeného ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku súd rozhodnutie zruší, len ak súd prvého stupňa nesprávne vec posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav. Keďže krajský súd, ako už bolo uvedené, v napadnutom uznesení spochybnil úplnosť dokazovania a poukázal aj na aplikovateľnosť konkrétneho ustanovenia zákona (druhá a tretia veta § 150 Občianskeho zákonníka) upravujúceho zásady vypořádania, ktoré vzhľadom na nevykonanie dokazovania neboli použité (pretože okresný súd vychádzal z prvej vety § 150 Občianskeho zákonníka, pozn.), ústavný súd konštatuje, že miera interpretácie aplikovaných ustanovení právnych predpisov krajským súdom v napadnutom uznesení nesignalizuje možnosť vyslovenia porušenia označených práv sťažovateľa, preto ústavný súd hodnotí túto námietku sťažovateľa za nedôvodnú.

2. Z uvedených dôvodov preto neobstojí ani ďalšia námietka sťažovateľa proti namietanému rozhodnutiu o neexistencii zákonného dôvodu na zrušenie rozsudku krajského súdu a vrátenie veci na ďalšie konanie, pretože krajský súd výslovne uviedol v odôvodnení svojho rozhodnutia, že aplikoval ustanovenie § 221 ods. 1 písm.) h OSP.

3. Čo sa týka ďalšej námietky arbitrárnosti napadnutého uznesenia krajského súdu, ústavný súd v súlade s ustálenou judikatúrou pripomína, že o arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (mutatis mutandis I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

4. Z povahy tejto námietky sťažovateľa vyplýva, že táto súvisí s ďalšou jeho námietkou o údajnej nedostatočnosti a nepreskúmateľnosti odôvodnenia napadnutého rozhodnutia krajského súdu. V tejto súvislosti ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej súčasťou obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany (napr. III. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06).

Taktiež Európsky súd pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) v rámci svojej judikatúry vyslovil, že „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamená, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad.“ (napr. *Georgidias v. Grécko* z 29. mája 1997, Recueil III/1997).

Európsky súd pre ľudské práva v inom rozhodnutí tiež zaujal stanovisko, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument prednesený v súdnom konaní. Stačí, aby reagoval na ten argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho rozhodnutia považovaný za rozhodujúci (rozsudok ESLP vo veci *Ruiz Torijo c. Španielsko* z 9. decembra 1994, *Annuaire*, č. 303-B).

Ústavný súd vo svojom rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 209/04 tiež vyslovil, že „Súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky

súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu (prvostupňového, ale aj odvolacieho), ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces.“.

K námietkam sťažovateľa v týchto súvislostiach ústavný súd uvádza, že odôvodnenie napadnutého rozhodnutia krajského súdu nemožno považovať za arbitrárne ani za svojvoľné alebo za nepreskúmateľné. Toto odôvodnenie poskytuje dostatočný základ pre jeho výrok. Úvahy krajského súdu sú zrozumiteľné a dostatočne logické, vychádzajúce zo skutkových okolností prípadu a relevantných noriem hmotného a procesného práva, ktorých účel a význam nepopierajú. Krajský súd konštatuje predovšetkým nedostatočne zistený skutkový stav, k čomu dospel na základe vlastných myšlienkových postupov a hodnotení, ktoré ústavný súd nie je oprávnený ani povinný nahrádzať (podobne aj I. ÚS 21/98, IV. ÚS 110/03). Za týchto okolností tvrdenia sťažovateľa o nevysporiadaní sa s obsahom jeho vyjadrenia k odvolaniu protistrany, ktoré obsahuje hypotetické závery a skutkové tvrdenia, nepredstavujú zásah do jeho označených práv jednak preto, že napadnuté uznesenie krajského súdu podľa názoru ústavného súdu jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, a jednak z dôvodu, že skutočnosti namietané sťažovateľom budú môcť byť predmetom dokazovania v ďalšom konaní pred okresným súdom.

V tejto súvislosti ústavný súd opakovane judikoval, že pokiaľ preskúmanie postupu alebo rozhodnutia orgánu štátu v rámci predbežného prerokovania nesignalizuje možnosť porušenia základného práva alebo slobody sťažovateľa, realnosť ktorej by bolo potrebné preskúmať po prijatí sťažnosti na ďalšie konanie (napr. I. ÚS 66/98, II. ÚS 101/03, I. ÚS 27/04, I. ÚS 25/05), je možné sťažnosť odmietnuť ako zjavne neopodstatnenú.

Vzhľadom na skutočnosť, že ústavný súd nie je a ani nemôže byť súdom skutkovým, t. j. jeho úlohou nie je nahrádzať činnosť všeobecných súdov, ústavný súd považuje

napadnuté rozhodnutie krajského súdu za ústavne akceptovateľné. Ústavný súd nezistil, že by relevancia námietok sťažovateľa smerujúcich proti napadnutému uzneseniu krajského súdu z hľadiska posúdenia možného porušenia jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru umožnila dospieť k záveru, ktorý by odôvodňoval vyslovenie porušenia uvedených práv najmä v nadväznosti na skutočnosť, že nejde o právoplatne skončené konanie vo veci samej. Z uvedeného dôvodu sťažnosť sťažovateľa v celom rozsahu odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre zjavnú neopodstatnenosť.

V nadväznosti na odmietnutie sťažnosti ústavný súd už o ďalších požiadavkách sťažovateľa nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. decembra 2011